

Dokazování

Námítka, že se nestala okolnost, kterou měl soud dokazováním za zjištěnou, není sama o sobě v dovolacím řízení rozhodná, neboť je nedostatečná z hlediska skutkové podstaty vymezující dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř., jestliže dovolatel dostatečně nezpochybní logiku úsudku o tom, co bylo dokazováním zjištěno, eventuálně netvrdí-li, že soud z logicky bezchybných dílčích úsudků (zjištění) učinil nesprávné (logicky vadné) skutkové závěry. Prvou z těchto podmínek splní dovolatel tím, že namítá, že soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplynuly, ani jinak nevyšly za řízení najevo, nebo že soud naopak pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány, nebo vyšly za řízení najevo. Druhá z uvedených podmínek je splněna výhradou, že v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků, nebo které vyšly najevo jinak, je - z hlediska jejich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti či věrohodnosti - logický rozpor, nebo že výsledek hodnocení důkazů neodpovídá tomu, co mělo být zjištěno způsobem vyplývajícím z ustanovení § 133 až § 135 o. s. ř.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 1535/2007, ze dne 27.3.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně L. S., zastoupené advokátem, proti žalovanému P. P., zastoupenému advokátem, o námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 3 Cm 44/2005, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. října 2006, č.j. 7 Cmo 94/2006-85, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. října 2006, č.j. 7 Cmo 94/2006-85, se s výjimkou potvrzujícího výroku ve věci samé zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Vrchní soud v Olomouci v záhlaví označeným rozsudkem změnil rozsudek ze dne 25. srpna 2005, č.j. 3 Cm 44/2005-44, v části výroku ve věci samé, jímž Krajský soud v Brně ponechal v platnosti směnečný platební rozkaz ze dne 26. ledna 2005, č.j. 3 Sm 398/2004-13, ohledně částky 275.000,- Kč, a ve výroku o nákladech řízení tak, že směnečný platební rozkaz se v této části zrušuje (výrok I.), ve zbývající části, tj. ve výroku, kterým ponechal směnečný platební rozkaz co do 6% úroku z částky 275.000,- Kč za dobu od 1. ledna 2002 do zaplacení v platnosti, jej potvrdil (výrok II.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (výroky III. a IV.).

Odvolací soud poté, co doplnil dokazování výsledkem svědka J. T., dospěl - na rozdíl od soudu prvního stupně, který dovodil, že směnka, na niž bylo placeno a jež byla zničena, není směnkou uplatněnou v řízení - k závěru, že směnečnou pohledávku žalovaný dne 30. května 2004 uhradil. Přitom zdůraznil, že svědek „identifikoval spornou směnku“ a „popsal, za jakých okolností (kdy a kde) k placení došlo“. Jelikož rozpory mezi výpovědí shora zmíněného svědka a tvrzeními žalovaného ohledně výše směnečné částky a místa předání peněz jsou zanedbatelné a v řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, jež by zavdávaly důvod k pochybnostem o věrohodnosti tohoto svědka, shledal odvolací soud námitky žalovaného s výjimkou „práva žalobkyně na zaplacení 6% úroku ze směnečného peníze za dobu od splatnosti směnky do zaplacení, tj. od 31. prosince 2001 do 30. května 2004“, opodstatněnými.

Proti rozsudku odvolacího soudu, s výjimkou potvrzujícího výroku ve věci samé, podala žalobkyně dovolání, odkazujíc co do jeho přípustnosti na ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního

řádu (dále jen „o. s. ř.“) a co důvodu na ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř., tj. namítajíc, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Dovolatelka odvolacímu soudu vytýká, že „se důsledně neřídil ustanovením § 132 o. s. ř., neboť nedostatečně přihlížel k tomu, co v řízení vyšlo najevo a v důsledku toho nesprávně hodnotil důkazy v jejich vzájemné souvislosti“. „Pominul rozhodující skutečnost, tedy žalovaným a svědkem tvrzené zničení předmětné směnky, a tím se stalo, že v hodnocení důkazů a vyjádření účastníků existuje logický rozpor.“ Naopak za zcela správnou považuje dovolatelka úvahu soudu prvního stupně, podle které byla-li by směnka, o jejíž úhradě bylo rozhodnuto směnečným platebním rozkazem, skutečně zničena, nemohla být v originále soudu předložena. Jelikož z provedených důkazů nelze dovodit, že „na spornou směnku“ bylo placeno, dovolatelka požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a je i důvodné.

Nejvyšší soud, jsa vázán uplatněným dovolacím důvodem a jeho obsahovým vymezením (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), přezkoumal správnost rozhodnutí odvolacího soudu z pohledu dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř., tj. posoudil opodstatněnost dovolací námitky, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. se nepojí s každou námitkou účastníka ke zjištěnému skutkovému stavu; pro dovolací řízení jsou významné jen ty námitky, jejichž obsahem je tvrzení, že skutkové zjištění, ze kterého napadené rozhodnutí vychází, nemá v provedeném dokazování v podstatné části oporu. Námitka, že se nestala okolnost, kterou měl soud dokazováním za zjištěnou, není sama o sobě v dovolacím řízení rozhodná, neboť je nedostatečná z hlediska skutkové podstaty vymezující dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř., jestliže dovolatel dostatečně nezpochybní logiku úsudku o tom, co bylo dokazováním zjištěno, eventuálně netvrdí-li, že soud z logicky bezchybných dílčích úsudků (zjištění) učinil nesprávné (logicky vadné) skutkové závěry. Prvou z těchto podmínek splní dovolatel tím, že namítá, že soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly, ani jinak nevyšly za řízení najevo, nebo že soud naopak pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány, nebo vyšly za řízení najevo. Druhá z uvedených podmínek je splněna výhradou, že v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků, nebo které vyšly najevo jinak, je - z hlediska jejich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti či věrohodnosti - logický rozpor, nebo že výsledek hodnocení důkazů neodpovídá tomu, co mělo být zjištěno způsobem vyplývajícím z ustanovení § 133 až § 135 o. s. ř. (shodně srov. též důvody rozsudku Nejvyššího soudu uveřejněného pod číslem 27/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Samotné hodnocení důkazů nelze dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. napadnout, když na nesprávnost hodnocení důkazů lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.) - jen ze způsobu, jak soud hodnocení důkazů provedl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, pak není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry.

V projednávané věci je z obsahu spisu nepochybné, že žalobkyně k návrhu na vydání směnečného platebního rozkazu připojila originál sporné směnky (viz ověřená fotokopie originálu směnky na č.l. 4 ve spojení s ustanovením § 173 odst. 1 Instrukce č. 505/2001-Org. Ministerstva spravedlnosti, kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy). Oproti tomu žalovaný v námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu (č.l. 16) tvrdil a J. T. ve svědecké výpovědi (č.l. 80-81) uvedl, že směnka byla po zaplacení žalovaným zničena (roztrhána). Odvolací soud se s výše uvedeným rozporem v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal, když pouze uvedl, proč - na rozdíl od soudu prvního stupně - žalovaným navržený důkaz svědeckou výpovědí J. T. provedl, aniž by

současně vysvětlil, že sporná směnka, ač zničená, byla v řízení předložena, respektive aniž by odůvodnil, že směnka, na kterou bylo žalovaným placeno, je spornou směnkou.

Jelikož rozhodnutí odvolacího soudu z pohledu dovolatelkou uplatněného dovolacího důvodu neobstojí, Nejvyšší soud je v rozsahu dovolání dotčeném zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem a odst. 3 věta první o. s. ř.)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)